

מ"ת 14280/04/17 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 14280-04-17 ישראל נ' שם טוב ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	לורי שם טוב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להסרת מגבלות גישה לאינטרנט.

רקע דיוני

המבקשת שוחררה ממעצר בית ביום 31.12.19 בתנאים מגבילים, כפי שיפורט להלן.

וזו השתלשלות ההליכים בתיק המעצר, כפי שתוארו לאחרונה בהחלטה שניתנה בבש"פ 2274/20 מיום 5.4.20, לפיה נדחה ערר על החלטתי מיום 19.3.20 בגדרה דחיתי את בקשת המבקשת לעיון חוזר בתנאי שחרורה:

"ביום 6.4.2017 הוגש כתב אישום נגד העוררת ונגד שני נאשמים נוספים - מר מרדכי לייבל ומר צבי זר (להלן: לייבל ו-זר בהתאמה; וביחד: הנאשמים האחרים) - המייחס להם, בין היתר, עבירות של הטרדה מינית, פגיעה בפרטיות, לשון הרע, הפרת איסורי פרסום והעלבת עובדי ציבור. כעולה מכתב האישום, העוררת והנאשמים הנוספים פרסמו ברשת האינטרנט תכנים בוטים ומבזים ביחס לשורה ארוכה של מתלוננים. העוררת נעצרה ביום 27.2.2017 וביום 26.10.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרה עד תום ההליכים. ביום 2.5.2019 הורה בית משפט זה בבש"פ 2847/19 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (להלן: בש"פ 2847/19) על שחרור העוררת למעצר בית בתנאים מגבילים. במסגרת תנאים אלה נקבע, בין היתר, כי העוררת לא תעשה כל שימוש ברשת האינטרנט, למעט חיפוש במאגרים משפטיים (שיבוצעו בתנאים שפורטו בהחלטה). מאז שחרורה למעצר בית הגישה העוררת מספר בקשות להקלה בתנאי שחרורה, וביום 31.12.2019, הורה בית משפט זה בבש"פ 8065/19 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (להלן:

בש"פ 8065/19) על ביטול תנאי השחרור שנקבעו במסגרת בש"פ 2847/19 ותחתם קבע את תנאי השחרור
הבאים:

"א. העוררת לא תפרסם מידע מסוג כלשהו באמצעות רשת האינטרנט.

ב. מבלי לגרוע מכלליות האמור בס"ק א', העוררת תמנע ממשלוח הודעות באמצעות רשת
האינטרנט ומפרסום כל סוג של מידע, ובכלל זה הודעות, תמונות וסרטים, ברשת האינטרנט.

ג. מובהר כי האמור לעיל מתייחס הן לפרסום מידע במישרין על ידי העוררת, והן לפרסום מידע
באמצעות אחר."

ד.-----

ה.-----

במסגרת אותה ההחלטה ציין בית המשפט כי העבירות המיוחסות לעוררת התבצעו רובן ככולן באמצעות
העלאת תכנים לרשת האינטרנט וכי האיום הנשקף מהעוררת נובע "מפעילותה האקטיבית בעולם
הווירטואלי". לפיכך, מצא בית המשפט כי איזון ראוי המאזן את חששה של המשיבה מפוטנציאל המסוכנות
של העוררת מצדיק את הסרת המגבלה על גלישה פסיבית של העוררת ברשת האינטרנט."

ראוי לציין כי ביום 1.3.20 הגישה המבקשת "בקשה להסרת מגבלות מעצר" בה עתרה לביטול תנאי השחרור שהוטלו
עליה כמפורט לעיל בבש"פ 8065/19. לאחר שדנתי בבקשה דחיתי אותה בהחלטה מיום 19.3.20, לאחר שקבעתי כי
נוכח המסוכנות הנשקפת מכתב האישום ונוכח השימוש שעל פי כתב האישום שנעשה על ידי המבקשת באינטרנט אין
להסיר את המגבלות הללו.

בהחלטתו האחרונה, בבש"פ 2274/20, מיום 5.4.20, קבע בית המשפט העליון כי עיקר המסוכנות הנשקפת
מהמבקשת נוגעת לפרסומים ברשת האינטרנט, כי הגבלת הפרסום ברשת קשורה קשר הדוק עם המסוכנות ונועדה
לאיין את החשש מפוטנציאל המסוכנות של המבקשת, וכי פרק הזמן שחלף מאז שהוסרה המגבלה על גישה לרשת
האינטרנט- שלושה חודשים מעת ההחלטה להקל בתנאים המגבילים בעניינה בבש"פ 8065/19- קצר באופן יחסי ואינה
מצדיק התערבות. כמו כן נקבע כי נאשם אחר באותו כתב אישום- זר- נתון במגבלות על שימוש באינטרנט ובאמצעים
אלקטרוניים בקשר לנושאים ולאתרים הקשורים לכתב האישום וכי אמנם מדובר במגבלה שונה מזו המוטלת על
המבקשת אולם יש בה להעיד כי חלק מן המגבלות קשורות באופן הדוק למיוחס לנאשמים בכתב האישום ולחשש
מהישנות המעשים הפליליים והן בעינין עומדות.

באותו היום הגישה המבקשת בקשה להסרת מגבלות גישה לאינטרנט לצורך גישה לאתרים מוסדיים-המוסד לביטוח
לאומי, לשכת התעסוקה, קופת חולים, בתקופת מצב החירום עקב וירוס הקורונה. לאחר שהוגשה תגובת המשיבה,
התבקשה המבקשת לפרט לאילו גופים ממשלתיים ברצונה לפנות ולאיזו מטרה. המבקשת פירטה במסגרת בקשה
נוספת גופים ממשלתיים ופרטיים אשר לטענתה זקוקה היא לגישה לאתריהם באינטרנט.

בהחלטה שניתנה ביום 12.4.20, נקבע כי פניית המבקשת לגופים השונים שצינה בבקשתה לצורך קבלת שירותים, אינה מהווה הפרה של מגבלות הגישה לאינטרנט.

כחודש לאחר מכן, ביום 4.5.20 הגישה המבקשת את הבקשה הנדונה ובה עתירה לביטול מגבלות הגישה לאינטרנט. בהחלטת מיום 5.5.20 הוריתי למשיבה למסור תגובתה.

ביום 13.5.20 מסרה המשיבה כי המבקשת מיוצגת על ידי עו"ד דניאל חקלאי במינוי לפי סעיף 19 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 וכי משלא הוגשה הבקשה באמצעותו, יש לדחותה. המבקשת מסרה בתגובה כי עו"ד דניאל חקלאי אינו מייצג בהליכי המעצר.

בהחלטת מיום 17.5.20 הוריתי על קיום דיון ביום 19.5.20.

ביום 18.5.20 ביקשה המבקשת לבטל את הדיון וליתן החלטה על יסוד הטיעונים שבכתב.

בהחלטת מאותו היום הוריתי למשיבה להגיש תגובתה לגופה של הבקשה.

ביום 24.5.20 הוגשה תגובת המשיבה.

הואיל והמבקשת ויתרה על זכותה לקיים דיון בבקשה, להלן אתן החלטתי לאחר עיון ובהתבסס על הטיעונים שבכתב.

טיעוני המבקשת בבקשה

המבקשת עותרת, כאמור, להסיר את כל מגבלות הגישה לאינטרנט שהוטלו עליה בהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 8065/19 ולהשוות מצבה למצבו של נאשם 2, אשר שוחרר זה מכבר ממעצר ללא כל מגבלות.

המבקשת טוענת כי כיום, לאחר שממועד שחרורה, לא נרשמו לחובתה הפרות של מגבלות, ניתן ליתן בה את האמון הנדרש ולבטל את מגבלות הגישה לאינטרנט כולן. כמו כן טענה כי חלוף הזמן והעדר הפרות מלמדים על אי מסוכנותה.

טיעוני המשיבה בתגובה

המשיבה מתנגדת לבקשה.

בתגובתה הפנתה להחלטה בבש"פ 2274/20, שניתנה זה לא מכבר, ביום 5.4.20, בה קבע בית המשפט העליון כי טרם חלף פרק זמן מספיק לצורך הסרת מגבלות הגישה לאינטרנט, וכי מאז שניתנה אותה החלטה לא נשתנו הנסיבות והמבקשת עומדת בסירובה להיבדק על ידי שירות המבחן.

טיעוני המבקשת בתשובתה לתגובת המשיבה

המבקשת מצאה להגיב לתגובת המשיבה. במסגרת זו, מצאה לתקוף את הפרקליטה עו"ד גבע במילים קשות אלא שלא מצאתי להתייחס לדברים בהיותם בלתי רלבנטיים לבקשה שלפני מלבד הטענה כי אינה מסוכנת וכי בחלוף הזמן יש להסיר את כל המגבלות שנוטרו.

דין והכרעה

המסגרת הדיונית לדיון בבקשה לעיון חוזר בתנאים שנקבעו לשחרור לחלופת מעצר היא סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 הקובע כי עיון חוזר ייעשה בהתקיים אחד מאלה: התגלו עובדות חדשות; השתנו הנסיבות; עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה.

כפי שפורט לעיל, ביום 31.12.19 שוחררה המבקשת ממעצר בית והוטלו עליה, בין היתר, תנאים מגבילים האוסרים עליה לפרסם מידע מסוג כלשהו ולשלוח הודעות, תמונות וסרטים, בין במישרין על ידה ובין על ידי אחר, באמצעות רשת האינטרנט.

כאמור לעיל, ביום 5.4.20, נדרש בית המשפט העליון לבקשה להסרת מגבלות הגישה לאינטרנט במסגרת ערר על החלטתי לדחות בקשה קודמת לעיון חוזר. בהחלטתו, קבע בית המשפט העליון כי הגבלת הפרסום ברשת האינטרנט קשורה בקשר הדוק עם המסוכנות הנשקפת מהמעשים המיוחסים למבקשת והיא נועדה לאיין את מסוכנותה. כמו כן קבע כי פרק זמן של שלושה חודשים הוא קצר באופן יחסי, ואינו מצדיק הסרת מגבלת הפרסום באינטרנט. עוד קבע בית המשפט העליון כי לא מתקיימת הצדקה להשוות את המגבלות שהוטלו על המבקשת למגבלות שהוטלו על זר אשר מגבילות את שימושו ברשת האינטרנט בכל הנוגע לנושאים ולאתרים הקשורים לכתב האישום.

מאז שניתנה החלטתו האמורה של בית המשפט העליון ועד היום חלפו פחות מחודשיים ימים. מאז שניתנה ההחלטה המורה על מגבלת הפרסום באינטרנט ביום 31.12.19 ועד היום חלפו כחמישה חודשים. ראוי להדגיש כי אכן, חלוף הזמן הינו שיקול בבוא בית המשפט לשקול בקשה לעיון חוזר, אך אינו שיקול בלעדי וממילא הוא שיקול המצוי לנוכח עובדות כתב האישום והמסוכנות העולה מתוך מעשי המבקשת על פי כתב האישום. במקרה שלפנינו ראוי לשוב ולעיון בעובדות כתב האישום. עובדות אלה מעלות תמונה חמורה ביותר של התנהלות פוגענית באנשי ציבור בדרך ובאופן משפילים ומבזים ביותר, שחלקם ביטויים קשים בעלי אופי מיני משפיל ביותר. לפיכך יש לשקול המסוכנות לנוכח עובדות אלה. המונח "מסוכנות" בקשר לעילת המעצר עד תום הליכים, כמו גם תנאי השחרור מהמעצר, קיבל משמעות ותוכן משפטי בהחלטות רבות של בתי המשפט. מתוך העולה מדברי המבקשת, נראה כי היא מפרשת המונח פירוש שאינו על

פי המשמעות המשפטית שלו.

נראה לי כי לנוכח המעשים המפורטים בכתב האישום, אשר רובם נעשו באמצעות האינטרנט, אזי התנאים שנותרו הם מינוריים ביותר ומכל מקום פגיעתם במבקשת אינה משמעותית. התנאים הללו מאזנים באופן מרבי בין אותה מסוכנות שנקבעה בהחלטות קודמות של בית המשפט ביחס למבקשת לבין הפגיעה במבקשת. אני סבור כי אין בפרק הזמן שחלף מאז החלטת בית המשפט העיון בבש"פ 2274/20 כדי לשנות את נקודת האיזון לעבר ביטול כליל של מגבלות הפרסום באינטרנט המוטלות על המבקשת. מסוכנותה של המבקשת עדיין שרירה וקיימת, ואין בסיס לטענה כי התקתה במידה המצדיקה להתיר למבקשת גישה חופשית ובלתי מוגבלת לאינטרנט.

ועוד לעניין המסוכנות. בבוא בית המשפט לבחון מסוכנותו של אדם בהליכי מעצר ושחרור, מסתייע הוא בשירות המבחן ובתסקיריו. אכן, בית המשפט העליון קבע בעניינה של המבקשת כי קיים חוסר אמון בין המבקשת לשירות המבחן באופן המעלה ספק אם יהיה בהפנייתה לשירות המבחן כדי לסייע (כב' השופט גרוסקופף בבש"פ 8065/19 הנזכר לעיל). בהעדר תסקיר משירות המבחן, התוצאה היא שאין לפני אינדיקציה אובייקטיבית - חיצונית שניתן להסתמך עליה ולקבוע דבר בעניין מסוכנות המבקשת. למותר לציין כי טענתה של המבקשת כי העובדה שבחלוף הזמן לא הפרה התנאים אין בה כדי לקבוע ממצא לעניין המסוכנות.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תמציא החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, בהעדר הצדדים.